

Írta: Jairo Mazzagardi elder
a Hetvenektől

A bűn csapdájának elkerülése

Maradjatok erősek, és hozzatok olyan jó döntéseket, melyek lehetővé teszik, hogy egyetek az élet fájának gyümölcséből.

Egy gyönyörű vasárnap reggelen elhívtam a majdnem nyolcéves unokámat, Vickit, hogy jöjjön velem sétálni egy tó közelében, amely egyben gyönyörű városunk víztározója is.

Vidáman sétálgattunk, hallgattuk a mellettünk folydogáló kristálytiszta patak halk csobogását. Az ösvényünket gyönyörű, zöld fák és édesen illatozó virágok szegélyezték. Hallottuk a madarak énekét is.

Egyszer csak megkérdeztem az unokámtól, ettől a kékszemű, vidám és ártatlan kislánytól, hogy hogyan készül a keresztelőjére.

Egy kérdéssel felelt: „Nagyapa, mi az a bűn?”

Magamban sugalmazásért imádkoztam, és igyekeztem a lehető legegyszerűbben válaszolni: „A bűn az, amikor szándékosan nem engedelmeskedünk Isten parancsolatainak. Ez elszomorítja Mennyei Atyánkat, és szenvedéshez és szomorúsághoz vezet.”

Ekkor már érezhetően nyugtalanul azt kérdezte: „És hogyan kap el bennünket?”

A kérdés elsőre tisztaságról árulkodik, de megmutatja az az iránti aggodalmat is, hogy miként kerülhetjük el a bűnbe keveredést.

Hogy jobban megértethessem vele, a körülöttünk lévő természeti elemeket használtam szemléltetésként. Tovább folytatva utunkat egy drótkerítéshez értünk, mely mellett egy jókora kőoszlop állt. Masszív anyagból készült, és különböző virágok, bokrok és kisebb fák nőttek körül. Tudtam, hogy ezek a növények idővel túlnőnek az oszlopon.

Emlékeztem rá, hogy kissé lejjebb az ösvényen lesz majd egy másik kőoszlop, amelyet fokozatosan, szinte észrevétlenül már be is nőttek a körülötte élő növények, gyomok. Elképzelem, hogy az oszlop fel sem fogja, hogy hatalmas ereje ellenére elnyomhatják őt azok a gyenge növények. Az oszlop biztos azt gondolja: „Semmi baj. Erős és nagy vagyok, ez a pici növény semmi kárt nem tehet bennem.”

Így amikor a mellette álló fa növekszik, az oszlopnak először fel sem tűnik. Később még élvezni is kezdi a fa árnyékát. Ám a fa tovább növekszik. Először csak két kis vékonyka ágat növeszti az oszlop köré, melyek idővel összefonódnak, majd körbefonják az oszlopot.

Az oszlop még mindig nem fogja fel, mi történik.

Tovább sétálva meg is találtuk az említett oszlopot. Ki volt szakítva a földből. A kis unokám ámulva nézett rám, és megkérdezte: „Nagyapa, ez a bűn fája?”

Ekkor elmagyaráztam neki, hogy ez csak egy jelkép vagy példa arra, hogyan keríthet minket hatalmába a bűn.

Nem tudom, milyen hatással lesz rá a kis beszélgetésünk, engem azonban elgondolkoztatott, hogy mennyire ezerarcú lehet a bűn, és hogyan kúszik be lassan az életünkbe – ha hagyjuk.

Mindig ébernek kell lennünk, mert kisebb döntéseknek is óriási következményei lehetnek, mint például annak, hogy korán feküdjünk le és korán kerjünk fel. A Tan és a szövetségek 88:124 azt tanítja nekünk, hogy „keljete fel korán, hogy testetek és elmétek erőre kaphasson”. Azok, akik korán ágyba bújnak, kipihenten ébrednek. Testük és elméjük új erőre kap, és engedelmességük miatt az Úr megáldja őket.

Ami eleinte csekélységnek tűnik, mint például az, hogy későn fekszünk le, vagy hogy egy napig nem imádkozunk, kihagyunk egy böjtöt vagy megtörjük a szombat napját – az ilyen kis botlások miatt – apránként elveszítjük érzékenységünket, ami miatt aztán még rosszabb dolgokat is tehetünk.

Amikor tizenéves voltam, este 10 órára haza kellett érnem. Manapság sokan ilyenkor indulnak el szórakozni. Pedig tudjuk, hogy a legrosszabb dolgok sokszor éjjel történnek. Sok fiatal ezekben a sötét órákban olyan helyekre megy, ahol nem megfelelő a környezet, ahol a zene és annak szövege nem teszi lehetővé, hogy a Szentlélek társaságát élvezzék. Ekkor aztán, ilyen körülmények között, könnyen a bűn prédájává válnak.

A bűn áldozatává válás gyakran akkor kezdődik, amikor az ember olyan barátokat választ, akiknek a normái nincsenek összhangban az

evangéliummal, de annak érdekében, hogy népszerű legyen, vagy a társai elfogadják, engedményeket tesz az evangéliumi tantételekben és törvényekben. Ez olyan ösvényre tereli, amely csak fájdalmat és szomorúságot okoz neki és szeretteinek.

Ébernek kell lennünk, nehogy megengedjük, hogy a bűn körénk nőjön. A bűn egyes formái bárhol felüthetik a fejüket, akár a számítógépen vagy a mobiltelefonon is. Ezek az eszközök hasznosak és sok jó származhat belőlük. Ám nem helyénvaló használatuk – például csak az időt pocsékoló játékok, vagy ami ennél sokkal rosszabb: a pornográfia – pusztító lehet. A pornográfia elpusztítja a jellemet, és használóját a szenny mocsarába taszítja, ahonnan az illető már csak sok segítséggel tud kimenekülni.

Ez a rettenetes szörnyeteg aztán fájdalmat és szenvedést okoz mind a használójának, mind pedig ártatlan gyermekeinek, házastársának, édesapjának és édesanyjának. A testi élvezet gyümölcse keserűség és szomorúság. Az engedelmség és áldozathozatal gyümölcse édes és örökkévaló öröm.

A követendő normákkal kapcsolatos döntéseinket már előre meg kell hoznunk, nem akkor, amikor felüti fejét a kísértés. Meg kell húznunk a határvonalakat:

- Ezt és ezt megteszem, mert helyes, mert az Úrtól származik, és boldogságot hoz majd nekem.
- Ezt és ezt nem teszem meg, mert elvon az igazságtól, az Úrtól és attól az örökkévaló boldogságtól, melyet Ő a hithűeknek és engedelmeseknek ígért.

Mivel az Atya tudta, hogy rossz döntéseket is fogunk hozni, az Ő csodálatos, szeretetteljes terve által gondoskodott róla, hogy a világnak legyen egy Szabadítója, aki engesztelést végez mindazok bűneiért, akik bűnbánatot tartanak, akik Őnála keresik a segítséget, vigaszt és megbocsátást, és akik hajlandóak magukra venni az Ő nevét. Ez volt Jézus Krisztus.

Ha bűnt követünk el, gyorsan segítséget kell kérnünk, mert egyedül nem tudunk kiszabadulni a bűn csapdájából, ahogyan a példában szereplő kerítésoszlop sem tudja kiszabadítani magát. Valakinek segítenie kell, hogy megszabaduljunk a halálos öleléstől.

A szülők képesek segíteni, a püspököt pedig Isten hívta el arra, hogy segítsen nekünk. Ő az, akihez oda kell mennünk, és fel kell tárnunk előtte a szívünket.

A Tan és a szövetségek 58:42–43 azt mondja:

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.

Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat.”

Néhány hónappal a kis tó melletti sétánk után a püspök, aki egyben unokám édesapja is, keresztelési interjút tartott velem. Az interjú után megkérdeztem tőle, hogy ment. Azt válaszolta, szinte dorgáló hangon: „Nagyapa! Hát te nem tudod, hogy az interjú bizalmas dolog?”

Püspökök, remélem komolyan veszitek ezt a választ. Én úgy látom, hogy az unokám nagyon rövid idő alatt sokat fejlődött értelmileg.

A korábban említett fa szomorúságot, fájdalmat, szenvedést és fogságot okozott, ám ugyanúgy létezik egy másik fa, amely mindennek az ellenkezőjét hozhatja el. Az 1 Nefi 8:10–12-ben tesznek róla említést:

„És lőn, hogy egy fát láttam, amelynek gyümölcse kívánatos volt, hogy boldoggá tegye az embert.

És lőn, hogy odamentem és ettem annak gyümölcséből, és láttam, hogy az a legédesebb, felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízleltem. Igen, és láttam, hogy annak gyümölcse fehér, meghaladva mindazt a fehérséget, amit azelőtt valaha is láttam.

És ahogy annak gyümölcséből ettem, az lelkemet rendkívül nagy örömmel töltötte el”.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, maradjatok erősek, és hozzatok olyan

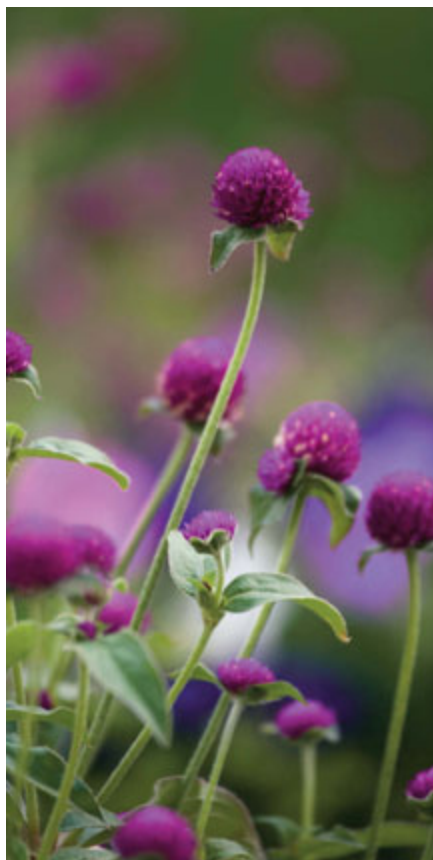
jó döntéseket, melyek lehetővé teszik, hogy egyetlen az élet fájának gyümölcséből. Ha pedig bármilyen okból tévedtek vagy letérnétek az ösvényről, a kezünk ki van nyújtva felétek: „Gyerekek. Van remény. Szeretünk titeket, és segíteni akarunk abban, hogy boldogok legyetek.”

Mennyei Atyánk annyira szeret bennünket, hogy az Ő egyetlen Fiát, Jézus Krisztust adta nekünk.

Jézus Krisztus annyira szeret bennünket, hogy bűneinkért engesztelésül az életét adta értünk.

Mi mit vagyunk hajlandók megadni azért, hogy tiszták legyünk, és részesei legyünk ebben az örömben?

Ezen igazságokról teszem nektek tanúbizonyságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Mervyn B. Arnold elder
a Hetvenektől

Mihez kezdteél a nevémmel?

Egy napon számot kell adnunk Szabadítónk, Jézus Krisztus előtt arról, hogy mihez kezdtünk az Ő nevével.

Amikor George Albert Smith elnök fiatal volt, álmában megjelent neki elhunyt nagyapja, George A. Smith, és azt kérdezte: „Szeretném tudni, mihez kezdteél a nevémmel.” Smith elnök így felelt: „Soha semmi olyat nem tettem a neveddel, amit szégyellned kellene.”¹

Minden héten, amikor veszünk az úrvacsorából, szövetségben ígérjük, hogy hajlandóak vagyunk magunkra venni Krisztus nevét, mindig emlékezni Őrá és betartani a parancsolatait. Ha hajlandóak vagyunk ennek megtételére, akkor a legcsodálatosabb áldás ígérését kapjuk – hogy Lelke mindig velünk lesz.²

Miként George Albert Smithnek számot kellett adnia nagyapja előtt arról, hogy mihez kezdett a nevével, egy napon nekünk is számot kell adnunk Szabadítónk, Jézus Krisztus előtt arról, hogy mihez kezdtünk az Ő nevével.

A Példabeszédekben szó van a jó hírnév fontosságáról. Ott ezt olvassuk: „Kívánatosab a jó hírnév nagy gazdagságnál; ezüstmél és aranyból a kedvesség jobb”³, és „az igaznak [neve] áldott”⁴.

Ezeken a szentírásokon és nevünk jó híre fontosságán elgondolkozva számos emlék rohanta meg elmémet

arról, hogy szüleim milyen jó hírnevet és örökséget hagytak négy fivéremre, két leánytestvéremre és rám. Szüleim nem rendelkeztek a világ kincseivel, nem volt ezüstjük vagy aranyuk sem. Kilencen két hálószobás, egy fürdőszobás házban éltünk, amelyhez hátul zárt terasz csatlakozott – itt aludtak a leánytestvéreim. Amikor a szüleim meghaltak, testvéreimmel összegyűltünk, hogy elosszuk földi javaikat, melyekből nem sok volt. Édesanyám hátrahagyott néhány ruhát, némi használt bútort és néhány más személyes tárgyat. Édesapám hátrahagyott néhány asztalos szerszámot, néhány régi vadászpuskát és egyéb apróságokat. Pénzbeli értékkel csak szerény otthonuk és csekélyke takarékszámuk bírta.

Együtt könnyeztünk és mondtunk köszönetet annak tudatában, hogy olyan valamit hagytak ránk, ami értékesebb az ezüstmél és az aranyból. Szeretetüket és idejüket adták nekünk. Gyakran bizonyosságot tettek az evangélium igaz voltáról, amiről most becses naplójukban olvashatunk. Nem is annyira szavakkal, sokkal inkább példájukkal tanítottak minket arra, hogy dolgozzunk keményen, legyünk becsületesek és fizessünk